

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem, v právní věci **žalobce: Ing. T. Ch., Dis.**, nar. „X“, bytem „X“, proti **žalované: České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze 5, ul. Křížová č.p. 25, PSČ 225 08, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28.7.2014, č.j. „X“, o námitkách proti rozhodnutí o invalidním důchodu,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 28.7.2014, č.j. „X“, kterým byly zamítnuty jeho námitky proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 28.5.2014, č. „X“, kterým byl žalobci přiznán invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně ve výši 6 769,- Kč, a to od 1.1.2012.

Žalobce v žalobě trval na tom, že jeho zdravotní postižení se projevilo již v září roku 2011, kdy se pokoušel dvakrát neúspěšně o získání řidičského průkazu. Proto trval na tom, že okamžik vzniku invalidity měl být posunut do minulosti minimálně do září 2011. Žalobce trval na tom, že vyjádření jeho bývalého ošetřujícího lékaře psychiatra MUDr. F. nemusí být zcela objektivní a nelze na jeho základě dělat objektivní závěry.

Žalovaná ve svém vyjádření k podané žalobě odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále konstatovala, že vzhledem ke skutečnosti, že rozhodujícím kritériem pro rozhodnutí v dané kauze je posouzení zdravotního stavu, navrhuje vyhotovení posudku od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí.

Žalobce při jednání soudu přednesl žalobu shodně s jejím písemným vyhotovením. Zdůraznil, že zprávy od MUDr. F. nelze považovat za zcela vypovídající o jeho skutečném zdravotním stavu, přičemž poukázal na skutečnost, že uvedený lékař je vyšetřován ze strany Ministerstva zdravotnictví pro vykazování neprovedených lékařských úkonů za účelem získání náhrad od zdravotních pojišťoven.

Pověřená pracovnice žalované odkázala plně na písemné vyjádření k žalobě.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle části třetí dílu prvního hlavy druhé zák. č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu v následném řízení ve věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že prvotní rozhodnutí ve věci invalidního důchodu ze dne 12.4.2013, č. „X“, bylo vydáno na základě posudku lékařky MUDr. M. V. pověřené vypracováním posudku pro Okresní správu sociálního zabezpečení Ústí nad Labem, která při lékařské prohlídce dne 2.4.2013 posoudila zdravotní stav žalobce a dospěla k závěru, že ten je invalidní v prvním stupni invalidity s tím, že datum vzniku invalidity stanovila na 14.3.2012. Dle závěru dotyčné lékařky pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu u žalobce odpovídá celkem 45 %, tj. postižení uvedenému v kapitole V., položce 3, písm. c) přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb. s tím, že míra poklesu pracovní schopnosti se ve smyslu § 3 a § 4 citované vyhlášky se nenavýšuje. Na základě tohoto posudku žalovaná vydala dne 12.4.2013 rozhodnutí č. „X“, kterým zamítla žalobci žádost o změnu výše invalidního důchodu.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasné námitky, kde zdůraznil, že jeho zdravotní potíže se u něho vyskytovaly již před rokem 2012. Při své první žádosti o invalidní důchod nevěděl o možnosti zpětného přiznání invalidního důchodu. Proto také ve své žádosti žádal o posunutí data vzniku invalidity o 5 let.

Žalovaná si v rámci řízení o námitkách vyhotovila nový posudek o invaliditě ze dne 3.7.2013. Tento posudek vyhotovovala MUDr. D. H. Tato lékařka opětovně posoudila zdravotní stav žalobce na základě předložené lékařské dokumentace a dospěla k závěru, že u žalobce jde o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, který odpovídá invaliditě prvního stupně.

Konstatovala, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je dle jejího názoru zdravotní postižení uvedené v kapitole V, položce 3, písm. c) přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb., tedy schizotypální porucha s obsedantně anankastickou a depresivní symptomatikou, chronizována, na léčbě stabilizována. Míra poklesu pracovní schopnosti odpovídá dle posudkové lékařky 45 %, tedy invaliditě prvního stupně. Ve vztahu k datu vzniku invalidity posudková lékařka konstatovala, že z období do 19.2.2008 do 14.3.2012 je k dispozici jen nález MUDr. F. ze dne 18.5.2011, ve kterém není přímo konstatována schizotypní porucha, ale je v ní zmínka o zbytkové obsedantně kompulzivní symptomatice. Dle posudkové lékařky je možné se domýšlet, že již v té době se o schizotypní poruchu jednalo, ale nelze tyto pochybnosti použít pro změnu data vzniku invalidity. Proto posoudila datum vzniku invalidity shodně jako posudková lékařka v prvoinstančním řízení datem psychiatrické zprávy MUDr. F. ze dne 14.3.2012.

Na základě tohoto posudku bylo vydáno rozhodnutí žalované ze dne 18.7.2012, č.j. „X“, kterým byly námitky žalobce zamítnuty. Toto rozhodnutí žalobce napadl včasnou žalobou.

Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 14.4.2014, č.j. 42 Ad 19/2013-34, zrušil rozhodnutí žalované ze dne 18.7.2012 i prvotní rozhodnutí o invalidním důchodu ze dne 12.4.2013, č. „X“, a věc vrátil žalované k dalšímu řízení s tím, že z posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 13.1.2014 vyplynulo, že žalobce byl k datu vydání prvotního rozhodnutí o invaliditě invalidní ve třetím stupni invalidity a datum vzniku invalidity ve třetím stupni bylo stanoveno na 1.1.2012.

V rámci následného správního řízení vydala žalovaná prvoinstanční rozhodnutí ze dne 28.5.2014, č. „X“, kterým byl žalobci přiznán invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně od 1.1.2012 ve výši 6 769,- Kč měsíčně.

Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal včasné námitky s tím, že trval na tom, že okamžik vzniku invalidity je nutno posunout již do září roku 2011.

O námitkách bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím, kterým byly námitky žalobce zamítnuty.

Podle ustanovení § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %. V souladu s odstavcem 2 citovaného ustanovení jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně a nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.

Dle § 39 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění se pracovní schopností rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. V souladu s odstavcem 4 citovaného ustanovení se při určování poklesu pracovní schopnosti vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, schopnost rekvalifikace

pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával, schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % a nejvíce o 69 %, v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.

V odstavci 5 citovaného ustanovení je dále stanoveno, že za zdravotní postižení se pro účely posouzení poklesu pracovní schopnosti považuje soubor všech funkčních poruch, které s ním souvisejí. V souladu s odstavcem 6 citovaného ustanovení se za stabilizovaný zdravotní stav považuje takový zdravotní stav, který se ustálil na úrovni, která umožňuje pojištěnci vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti; udržení stabilizace zdravotního stavu může být přitom podmíněno dodržováním určité léčby nebo pracovních omezení. Dle odstavce 7 je pojištěnec adaptován na své zdravotní postižení, jestliže nabyl, popřípadě znovu nabyl schopností a dovedností, které mu spolu se zachovanými tělesnými, smyslovými a duševními schopnostmi umožňují vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti.

Procentní míra poklesu pracovní schopnosti se vždy určuje v celých číslech.

Procentní míry poklesu pracovní schopnosti podle druhů zdravotního postižení jsou uvedeny v příloze k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity.

Podle ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění platí, že pokud se zjistí, že nárok na důchod nebo na jeho výplatu zanikl, důchod se odejme nebo jeho výplata se zastaví, a to ode dne následujícího po dni, jímž uplynulo období, za které již byl vyplacen.

V daném případě nebyla předmětem sporu mezi účastníky otázka, zda je žalobce invalidní a v jakém stupni, ale otázka okamžiku vzniku invalidity žalobce.

Protože soud nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení okamžiku vzniku invalidity především závisí, vyžádal si v rámci předmětného soudního řízení v intencích ust. § 52 odst. 1 v návaznosti na ust. § 77 s.ř.s. odborný posudek od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „komise“), která je v těchto věcech dle § 4 odst. 2 zák. č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, k posouzení zdravotního stavu povolána. Tato komise se sídlem v Ústí nad Labem nově posoudila celkový stav žalobce a také posoudila otázku okamžiku vzniku invalidity žalobce.

Z obsahu posudkové dokumentace vypracované dotyčnou komisí soud zjistil, že komise jednala v řádném složení, posudek byl vypracován po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobce na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů dne 12.1.2015. Žalobce nebyl jednání komise přítomen. Komise konstatovala, že s přihlédnutím, k předložené lékařské dokumentaci a písemnému vyjádření žalobce jsou podklady dostatečné k tomu, aby byl okamžik vzniku invalidity žalobce objektivně posouzen i bez osobní účasti žalobce. Z posudkové dokumentace je patrné, jaké lékařské nálezy měla komise k dispozici. Na základě posouzení všech zdravotních nálezů a obvodní zdravotní dokumentace pak komise stanovila okamžik vzniku invalidity žalobce ve třetím stupni ke dni 1.1.2012.

Komise konstatovala, že velice podrobně prostudovala veškeré lékařské nálezy, které byly v dokumentaci k dispozici, včetně dokumentace obvodního lékaře a dokumentace

psychiatrických ambulancí MUDr. F. a MUDr. S. Komise zjistila, že určité psychické obtíže měl žalobce již od dětství, což zjevně pramenilo z diagnostikované poruchy osobnosti (dřívější termín psychopatie) smíšené, kdy se jedná o soubor trvalých povahových odchylek vytvářejících nevyváženou osobnost s významným potlačením a naopak zvýrazněním některých složek osobnosti. Porucha má vliv na chování, uvažování a prožívání a ztěžuje vytváření kvalitních mezilidských vztahů. K této poruše se u žalobce přidružuje OCD – obsedantně kompulzivní porucha s přítomností jak vtíravých myšlenek, tak nutkavých činů, která se zřejmě v průběhu času chronifikuje a stává se tak těžkou, že v některých oblastech života znemožňuje normální fungování. I když měl žalobce zjevně potíže již od dětství, nelze se domnívat, že by se u něho jednalo o invaliditu vzniklou před osmnáctým rokem věku – byl žákem běžné základní školy, dále absolvoval střední zemědělskou školu zakončenou maturitní zkouškou a pokračoval ve studiu na vysoké škole, kde získal inženýrský titul. Ve svém vzdělávání pak pokračoval i dále. Pokud by jeho zdravotní stav byl natolik závažný již v této době, nebyl by schopen vytrvalé zaměřené činnosti a úspěšného studia.

Komise uvedla, že dle nálezu MUDr. F. z května 2011 byl stav na léčbě dobře stabilizován, a proto mu bylo vystaveno kladné vyjádření k možnosti získání řidičského oprávnění (v opačném případě by žalobce nemohl kladné vyjádření k možnosti získání řidičského oprávnění získat). Nelze proto předpokládat, že by neúspěch v autošcole byl důsledkem těžkého zdravotního stavu. Během roku 2012 změnil žalobce ošetřujícího psychiatra, k čemuž ho vedlo nejspíše zhoršení zdravotního stavu. U žalobce se dříve a ani nyní nejedná o schizofrenní onemocnění uváděné v nálezu MUDr. F. z 11.1.2012, ale o velmi těžký průběh obsedantně kompulzivní poruchy, což dokládá i průběh onemocnění do dnešních dnů. Dle komise vznik invalidity nelze datovat do roku 2011, ale lze předpokládat, že ke zhoršení do invalidizujícího stupně onemocnění došlo již od 1.1.2012.

Dle komise je tedy žalobce invalidní ve III. stupni invalidity a vznik invalidity komise stanovila na 1.1.2012.

Po zhodnocení výše předestřených důkazů, soud konstatuje, že posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí jednala v řádném složení, že posudek ze dne 12.1.2015, který soud hodnotí jako stěžejní důkaz v tomto přezkumném soudním řízení, byl vypracován po náležitém zhodnocení zdravotního stavu žalobce na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů, soud jej proto považuje za úplný a vnitřně nerozporný. Lékaři posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí přitom dospěli ke shodnému závěru jako žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí, tedy že invalidita žalobce vznikla ke dni 1.1.2012. Objektivitě posudku posudkové komise dle soudu přispěla i skutečnost, že odborná lékařka MUDr. S. (odborná lékařka z oboru psychiatrie) je v současnosti i ošetřující lékařkou žalobce, a tedy je důvěrně seznámena s jeho zdravotním stavem.

Soud uvádí, že se ztotožnil s posudkovými závěry komise a s ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalované náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 7. prosince 2015

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová